

Societats Culturals i Recreatives

VIII

AQUESTS articles ja comencen a fer-se llargs i no volem repetir parlant de les escoles tot ço que havem ja exposat tractant de les diferents activitats (?) de la casa i especialment de la Biblioteca. Que les escoles de l'«Aliança» no han tingut mai la màxima preocupació i estima de les Juntes Directives ni dels socis us ho diran tots els mestres i mestresses que les han regides. Un fet que encarna al viu la comprensió que de llur tasca cultural tenien les velles directives, fou el d'una Junta que davant una crisi econòmica de l'entitat proposà augmentar el lloguer que pagaven les escoles i s'oposà enèrgicament a la proposició d'un soci volent substituir l'augment del lloguer de les escoles pel del Cafè de l'Entitat.

Molts d'anys l'únic benifet que rebien les escoles de l'entitat, era el de fer-los pagar el lloguer i obligar-les a tenir els fills de socis per quotes irrisòries que feien l'ensenyament vell i escanyolit.

No volem però endinzar més en una matèria que tal volta podria molestar als actuals mestres de l'«Aliança» qui són les primeres víctimes de la manca de comprensió i orientació cultural de les Juntes de Govern.

Aquests articles parlant de les Societats culturals i recreatives no tindrien objecte si sols es limitessin a «criticar actuacions» sense estudiar solucions adequades i convenients i, malgrat que qualche soci repantani i endarrerit trobi el nostre no conformisme amb l'etern moltonisme aliancista pecaminós i digne de severes sancions, nosaltres insistirem pacientment argumen-

tant les coses de l'«Aliança», segurs de fer molt més pel progrés de l'entitat i el bé dels socis de portes enfora que no lluïnt càrrecs directius.

Farem un breu parèntesi en honor de la nostra Festa Major i exposarem en pocs articles més ço que pot fer-se dins una entitat cultural i recreativa i especialment dins l'«Aliança», atesa la seva actual situació econòmica.

JOAN D'ICARIA

Festa íntima

EL dissabte passat, dia 14 del present, a la vetlla, atentament invitats pel nostre amic i company Miquel Clivillé, vàrem assistir a una simpàtica festa íntima que es va celebrar en el seu domicili, amb motiu de la seva recent noça amb la gentil poblenovina Lluïsa Mari.

Una bella colla d'artistes s'aplegà en l'amorosa llar del nostre amic, decorada amb original distinció. Entre els reunits hi veiérem el filòsof Cristòfor de Domènec, els poetes Sebastià Sanchez-Juan, Manuel de Prada i Salvador Perarnau, el dansari Joan Magrinyà, el rapsoda Joan Cristòfol els cantants Pau Manyé i Joan Sanchez de Moia, els dibuixants Ramon Calsina, Enric Moneny i Antoni Bescós. També hi eren presents Josèp Tosquelles, S. Roca i Roca, Ricard Solanes, Antoni Font, les germanes Mari (Rosa i Maria) i altres familiars que sentim no recordar.

Tots els presents, qui amb versos, qui amb cançons, qui al piano, qui amb parlaments o amb el llapis, palesaren als novells esposos la seva simpatia i la satisfacció que els produïa aquella reunió d'amics i de dèries artístiques.

La festa íntima terminà a les dues de la matinada.

S.

Els predisposats

A l'encisadora amiga Pepeta Rigolfas

Hi ha gent que obeint a la pròpia predisposició de naixença, no estranyo gens que els esdevingui allò que els hi està fixat. Jo comprenc que hi hagi gent que la seva predisposició racial els porti malauradament en terrenys delictius. Es el seu fat. Sempre havia cregut que la gent que portava aquest flagell característic, eren els menys i, per tant, que la nostra humanitat ja enlleturada i cultivada, feta una mica als perills i als trasbalsos de la nostra època de T. S. F., no podrien caçar-la fàcilment per cap dels avenços moderns ni per cap tòxic prometedor de bells esplais.

Aquest era el meu pensament, fins que un cartell dels quioscos de diaris va desmentir-m'ho:

«Abandonada en la noche de bodas». Modistetes, fox-trotistes, noies de casa i totes les altres que saben de lletra, porten el voledís quadern groc que llegeixen en tota fruïció en qualsevol moment de lleure.

Quan l'autor va trobar aquest títol tan engrescador, devia atinar molt bé per atrevir-se a posar-lo i sabia ja de bell antuvi que reeixiria. Era destinat a les nombroses predisposades al ploriqueig insubstancial i a la poca-solta.

Ara, per no estroncar l'empresa editorial que raja tan esplèndidament, s'han empescat un altre títol a correcció: «Vendida en la flor de la juventud».

Jo estic per fer una novel·la que digui: «Fugitiva por los caminos de perdición o los cazadores de honras». Ja els ho avisaré quan surti.

XÈSPIR

Sou la dona més plena de claror perquè jo crec que sou la llum mateixa; embriagat de vostra resplendor sóc presoner de vós i tinc per reixa

la impossibilitat de posei la sort de veure-us recolzada al braç. Com fóra dolç i bell tot el camí! Les flors esclatarien al meu pas,

i jo diria:—Com em sé immortal per la gràcia del bes que m'enlluerna!— Curt o llarg el camí és ben igual car la besada curta devé eterna.

I les penes que hom passa en aquest món amb l'amor vostre foren tan petites que no sabia si ho són o no ho són car vós teniu dolceses infinites.

Sou la dona més plena de claror. Sense vós sóc perdut en nit eterna; Deu-me, si us plau, un poc del vostre amor que extasia els sentits i m'enlluerna.

SALVADOR PERARNAU

Cafè de L'Aliança

CARRER WAD-RAS, BAIXOS

GELATS
GRANITZATS
ORXATA DE XUFLA
XACOLATES
SANDWICHS
PASTES
LICORS
RESSOPONS